

חוטט בספרים ראיתי דבר חידוש במאירי (סוף קדושין) על הא דאמרין בגמרא אשרי מי שבניו זכרים כו', ומפרש המאירי אשרי מי שבניו, כלומר ילדיו זכרים. כלומר שלמים (וידוע^י שזכר הוא הצורה). אוי לו למי שבניו נקבות, פירוש שהבנים שלו, כנקבות מתנהגים וחלשי אופי, וזהו נקרא בניו נקבות, דאל"כ בנותיו נקבות מיבעיא ליה. הנה הדבר הזה אומרים העולם בשם המהרש"א ("דעם מהרש"א'ס טעכטער" - פתגם ידוע), ובאמת במהרש"א ליתא (המאמר הנ"ל מובא בו' מקומות בש"ס^י, חפשתי בכולן ולא מצאתי במהרש"א), והמאירי הוא ראשון וקדים טובא למהרש"א. וזה אינם תגחומיו של הבל^{טו}. דגם הראשונים מפרשים כז.

ואשאר ידיך דורש שלומך וטובתך

פינחס מנחם אלטר

יג. עי' שו"ת הרשב"א ח"א סי' תיח, וע"ע במהר"ל גבורות ה' פנ"ו ועוד.

יד. עי' פסחים סה., קידושין שם, ב"ב טז.; סנהדרין ק.; שהובא מאמר הנ"ל, ובעירובין ק: ונדה לא: איתא הלשון בניו זכרים על ענין אחר.

טז. עי' ב"ב שם.